

РЕШЕНИЕ

№ 4664

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 11.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **3563** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Л. К. Ч. от [населено място] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. Л., срещу Разпореждане от 18.03.2020г. на полицейски орган при 05 РУ – СДВР със следното съдържание „да спазва четиринайсетдневен карантинен срок от влизането си отново в територията на Република България“.

Подателят на жалбата подчертава, че административният орган не си служи коректно с легалната терминология в Закона за здравето, която е „задължителна изолация“ – чл.61, ал.1 ЗЗдр. Според Ч. актът е издаден при липса на компетентност. Освен това не е посочено от кой момент следва да се брой посоченият 14-дневен срок. Записано е „от влизането си отново в територията на Република България“ без да е ясно кога оспорваният е влязъл в страната. Не е определено как трябва да се изпълни мярката – в болнични или в домашни условия. По силата на Заповед № РД 01 130/ 17.03.2020г., издадена на основание чл.63, ал.1 от Закона за здравето от министъра на здравеопазването всички български граждани, пристигащи от посочените в т.1 от заповедта държави, се поставят под карантина за срок от 14 дни с предписание на органите на граничния здравен контрол.

Искането до съда е за отмяна на акта. Претендират се и разноски.

Ответникът, полицейски орган при 05 РУ – СДВР, не ангажира становище по делото. Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото

доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

На 17.03.2020г., със Заповед №РД-01-130, министърът на здравеопазването нарежда – т. 1, всички български граждани, пристигащи от конкретно посочени държави, да „се поставят под карантина за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание на органите на граничния здравен контрол“.

В докладна записка от полицаи С. Ч. от 18.03.2020г. /л.72 от делото/ се сочи, че същия ден от ОДЧ заедно с колегата му Н. са изпратени на адрес [населено място], [улица]и [улица]за лице, което не спазва карантинен срок. На място е установен Л. Ч., който заявил, че не му е известно, че трябва да е под карантина. След завръщането си от А. на 15.03.2020г., на следващия ден си е направил тест за корона вирус, който е отрицателен. Ч. посочил, че е пътувал заедно със съпругата си и още 10 лица, с които влезли в страната през румънско-българската граница. След разговор с ОДЧ е съставен „разпоредителен протокол“. Върху гърба на тази докладна записка е налично отразяване от 20,45 ч. за проведен телефонен разговор със СРЗИ и уточнено, че лицето трябва да бъде под карантина – информацията е предадена на 09 РУ – СДВР.

На 18.03.2020г. полицаи в 05 Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи издава, на основание чл. 64 ЗМВР, разпореждане, с което задължава Л. Ч. „да спазва четиринадесет дневен карантинен срок от влизането си отново в територията на Република България“. На основание чл. 60, ал. 1 АПК на разпореждането е допуснато предварително изпълнение, .

На 18.03.2020г. разпореждането е връчено на адресата му с оглед на собственото му твърдение в жалбата и липсата по делото на доказателства за дата на съобщаване на акта.

В докладни записки от 20.03.2020г. и от 23.03.2020г. на служител при 09 РУ – СДВР е отразена проверка на питейни заведения и лица с наложена карантина, сред които жалбоподателят.

По данни от Националната информационна система за борба с COVID-19 Л. К. Ч. не е поставян под карантина във връзка с усложнената епидемиологична обстановка в Република България. Същият е провеждал лабораторно изследване за наличие на РНК на S.-CoV-2 в СМДЛ „Р.“ с дата на отчетен отрицателен резултат 16.03.2020г. – писмо на директор дирекция НЗБ /л.64/.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

Жалбата е допустима.

Подадена е от процесуално легитимирана страна, в качеството на неблагоприятно засегнат адресат /чл.147, ал.1 АПК/, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по чл.64 ЗМВР във връзка с една от основните дейности на МВР – осигуряване на защита на населението при извънредни ситуации, каквато безспорно е тази с разпространението на COVID-19 в страната, вр. чл.63, ал.9 от Закона за здравето.

Действително, със Заповед № РД 01 130/ 17.03.2020г. на министъра на здравеопазването на основание чл.63, ал.4 ЗЗдр – т.1 е разпоредено всички български граждани и граждани на други държави в постоянно, дългосрочно или продължително

пребиваване на територията на Република България и членовете на техните семейства, пристигащи от Китайската народна република, Ислямска република И., Б., Република И., Република М., Федерална демократична република Н., Демократична социалистическа република Ш. Л., Кралство Испания, Италия, Република К., Обединено кралство В. и С. И., Ф., Федерална република Г., Кралство Н. и Ш., се поставят под карантина за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание на органите на граничния здравен контрол, с изключенията, посочени в т.1.1 и т.1.2.

Видно от докладната записка на служител на 05 РУ – СДВР, издал оспорвания акт, снетите от жалбоподателя сведения са, че той е пристигнал на територията на България от А. /конкретно чрез преминаване на румънско-българската граница/. Това означава, че той не попада в категорията български граждани по т.1 от Заповед № РД 01 130/ 17.03.2020г. Спрямо него не е издадено и предписание от регионална здравна инспекция с насочеността по оспореното разпореждане. Най-сетне, Ч. сам се е подложил на изследване за наличие на РНК на S.-CoV-2 в СМДЛ „Р.“ с дата на отчетен отрицателен резултат 16.03.2020г.

С акта по чл.64 ЗМВР полицейският орган е разпоредил на Ч. спазването на „четирнадесетдневен карантинен срок от влизането си отново в територията на Република България“. Разпореждането е формулирано по начин, препятстващ преценката кой е началният момент на изпълнението му. Липсват каквито и да било други факти и обстоятелства, изложени в разпореждането, от които да може да се установи въз основа на какъв акт и от кога е възникнало или би възникнало задължението /за спазване на карантина/. И., че актът създава задължение за адресата му към момента на произнасянето му, е констатацията в докладната записка на ответника, че на адрес [улица]и [улица]е установено лице, което „не спазва карантинен срок“. Но кога е началото на този срок, при какво фактическо основание е възникнал, остава загадка.

При горната редакция на акта може да се приеме, че той е за задължение, което би възникнало когато и ако Ч. осъществи „влизането си отново в територията“ на страната, т.е. при едно бъдещо неясно кога, събитие. Административните актове следва да създават конкретни задължения за адресатите си, които да са пълни, ясни по съдържание и насоченост на правните си последици.

Очевидно е, че административният орган не е събрал необходимите доказателства и не е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК. Не е установил и не се е позовал на относимите и необходими спрямо конкретния случай факти и обстоятелства. Непълнотата в мотивите /като фактически и правни съображения/, заедно с неясната и условна формулировка на разпоредените с акта задължения, обуславя неговата отмяна като издаден при съществени процесуални нарушения - чл.146, т.3 АПК.

При този изход на спора и съобразно чл.143, ал.1 от АПК и чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК своевременно заявеното искане на жалбоподателя за присъждането на направените по делото разноски е основателно. То следва да бъде уважено за доказвания им размер, посочен в списъка по чл.80 ГПК вр. чл.144 АПК - 640 лева, от които 10 лева - заплатена държавна такса по сметката на АССГ, 30 лв. държавна такса по сметката на ВАС, 400 лева - заплатено възнаграждение за адвокат Л. за настоящата инстанция и 200 лв. възнаграждение за същия адвокат за производството по адм. дело № 5385/ 2020г. на ВАС /вж. определение № 10896/ 7.08.2020г. на ВАС.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. 3 от АПК, Административен

съд-София град, I отделение, 15-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Л. К. Ч. от [населено място], Разпореждане от 18.03.2020г. на полицейски орган при 05 РУ – СДВР със следното съдържание „да спазва четиринайсетдневен карантинен срок от влизането си отново в територията на Република България“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. К. Ч. 640 /шестстотин и четиридесет/ лева разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ: